

Mètode Rosa

ANOMALIA MUSICAL DE PERE FAURA I NIELS BEKIUS

Concert de música o espectacle de dansa?

Dansa cantada o musical experimental?

Exhibició autobiogràfica o ego-trip terapèutic?

ETIQUETA'L COM VULGUIS,
QUE AQUEST ESPECTACLE LI ÉS IGUAL COM EL DEFINEIXIS.

UNA ORGIA ARTÍSTICA INDESCRITIBLE ENTRE DIFERENTS MANIFESTACIONS ESCÈNIQUES UNIDES PER L'ADDICCIÓ A ESCOLTAR DE NOU LES CANÇONS DE SEMPRE.

CANÇONS QUE FORMEN PART DE LA MEMÒRIA PERSONAL DE L'INTÈRPRET I LA MEMÒRIA COL·LECTIVA DE MOLTES GENERACIONS DE PERSONES LGTBIS.
DES DE TRADICIONALS CATALANES, PASSANT PER RAPHAEL, ALASKA, BOSÉ O LLACH, FINS ARRIBAR A EDITH PIAF O QUEEN.

ALGUNES CONVERTIDES EN HIMNES REIVINDICATIUS, ALTRES EN AMBIGÜITATS POÈTIQUES, ALTRES EN PERLES OBLIDADES. TORNAR-LES A ESCOLTAR,
A MUSICAR I A TRADUIR PER TORNAR-LES A CANTAR I A SENTIR. BALLAR-LES DE NOU PER RE-SIGNIFICAR-NE LES LLETRES.
REMEMORAR EL PASSAT PER QÜESTIONAR EL PRESENT.

HOME O DONA?
CANTES O BALLEES?
MELÒDIC O HARMÒNIC?
CANÇÓ PROTESTA O BALADA AMBIGUA?
HETERO (CURIÓS) O GAY (FRIENDLY)?
PANTERA ROSA O SENYORU BLAU?
HOMOSEXUAL A L'ARMARI O MARIETA A L'ORGULL?

CAP D'AQUESTES I TOTES ALHORA.

AQUEST RECITAL COREOGRAFIC DE PERE (GAY) FAURA QÜESTIONA, GAIAMENT, LA SUPERACIÓ DE CRISIS EXISTENCIALS A PARTIR D'UN MÈTODE ROSA BASAT EN L'ACCEPTACIÓ I GESTIÓ DE LA SEVA DOBLE ADDICCIÓ: ENGANXAT AL PASSAT, PERÒ XUTAT DE FUTUR AMB UNA GRAN DEPENDÈNCIA AL CONSTANT DESCONCERT.

UN ESPECTACLE INVERTIT SOBRE MITES, HIMNES I CANÇONS CREADES PER GENT INVERTIDA COM JO. UN DES-CONCERT BALLAT COM UN ACTE INTERDISCIPLINARI, POLI-AMORÓS, I FLUID SOBRE LA IDENTITAT, ELS ARMARIS, LA MÚSICA I LA DANSA.

CANÇONS

1.- LA CORRA ROSA (EDITH PIAF)

2.- A QUI L'IMPORTA (RAPHAEL)

3.- A QUI L'IMPORTA (ALASKA & DINARAMA)

4.- EM DEIXES SENSE ALÈ (QUEEN)

5.- CANÇÓ D'AMOR (LLUÍS LLACH)

6.- DIBUIX (LLUÍS LLACH)

7.- CANÇÓ DE COMIAT (POPULAR CATALANA)

8.- EN PERE BALLARÍ (POPULAR CATALANA)

9.- AU CLAIRE DE LA LUNE (POPULAR FRANCESA)

***** I després de cada actuació, xerrada post-funció i festa de nit d'estrena amb DJ i karaoke!!! *****

Métode
Rosa

GALERIA

RECULL DE PREMSA:

ara.cat

NÚVOL

El digital de cultura

Biblioteca digital

Subscriu-te

Inicia sessió

Agenda

Llibres

Art

Llengua

Escenes

Pantalles

Música

Pòdcast.cat

Més >

Cerca

DANSA

Oriol Puig Tausà

Crític i cronista d'arts escèniques. Cap de L'Apuntador.

@oriolpuigtausà

15/01/2025

Un creador és aquell que crea. Un artista és aquell que fa art. “¡No puedo parar de crear!”, cridava **Joaquín Reyes** imitant la dissenyadora **Ágatha Ruiz de la Prada** a la cèlebre secció televisiva “**Testimonios**”.

El coreògraf, ballarí i gestor **Pere Faura** tampoc pot parar de crear. Vet aquí la condemna de l'artista. El 2020 ens va anunciar que [deixava el món de la dansa](#), i cap de nosaltres ens ho vam acabar de creure. A finals de 2021 va presentar una proposta entre documental i instal·lativa a l'Antic Teatre –[Sidosos \(primera prova\)](#)–, que potser tornarà en un format més teatral. O no. Darrerament, el Pere ha estat explorant la seva faceta musical mitjançant el karaoke o les sessions de discjòquei (al festival Sismògraf o a La Mercè). Però en Faura no pot abandonar el creador que porta dins. Tots aquells que vam veure *Mètode rosa* en vam sortir tocats. Pots fugir de la dansa, Pere, però la dansa no pot fugir de tu. Sortosament.

Un primer advertiment: servidor de vostès va ser (una petita) part implicada en aquest espectacle. Uns pocs dies abans de les funcions, el Pere em va enviar un missatge preguntant-me si acceptaria fer “un col·loqui una mica especial”. Dijous m'era impossible, però tenia el divendres lliure. Vaig acceptar la seva oferta sense dubtar-ho ni un moment: els col·loquis són un gènere performàtic en si mateix, n'he fet uns quants al llarg de la meua trajectòria i aquest era força particular. Un any abans havia vist, a l'Espai Texas, [Nostàlgia ionqui \(o vull tornar a ser gai\)](#), el precedent directe de *Mètode rosa*: una mena de conferència performativa (i ballada) on Faura barrejava la seva biografia amb elements LGBTIQ+ de la història de la música pop espanyola i catalana. A aquell espectacle li faltaven assajos i estava una mica desmanegat, tot s'ha de dir, però la cosa ja prometia. Ara, a La Caldera de Les Corts, la proposta va créixer i de quina manera.

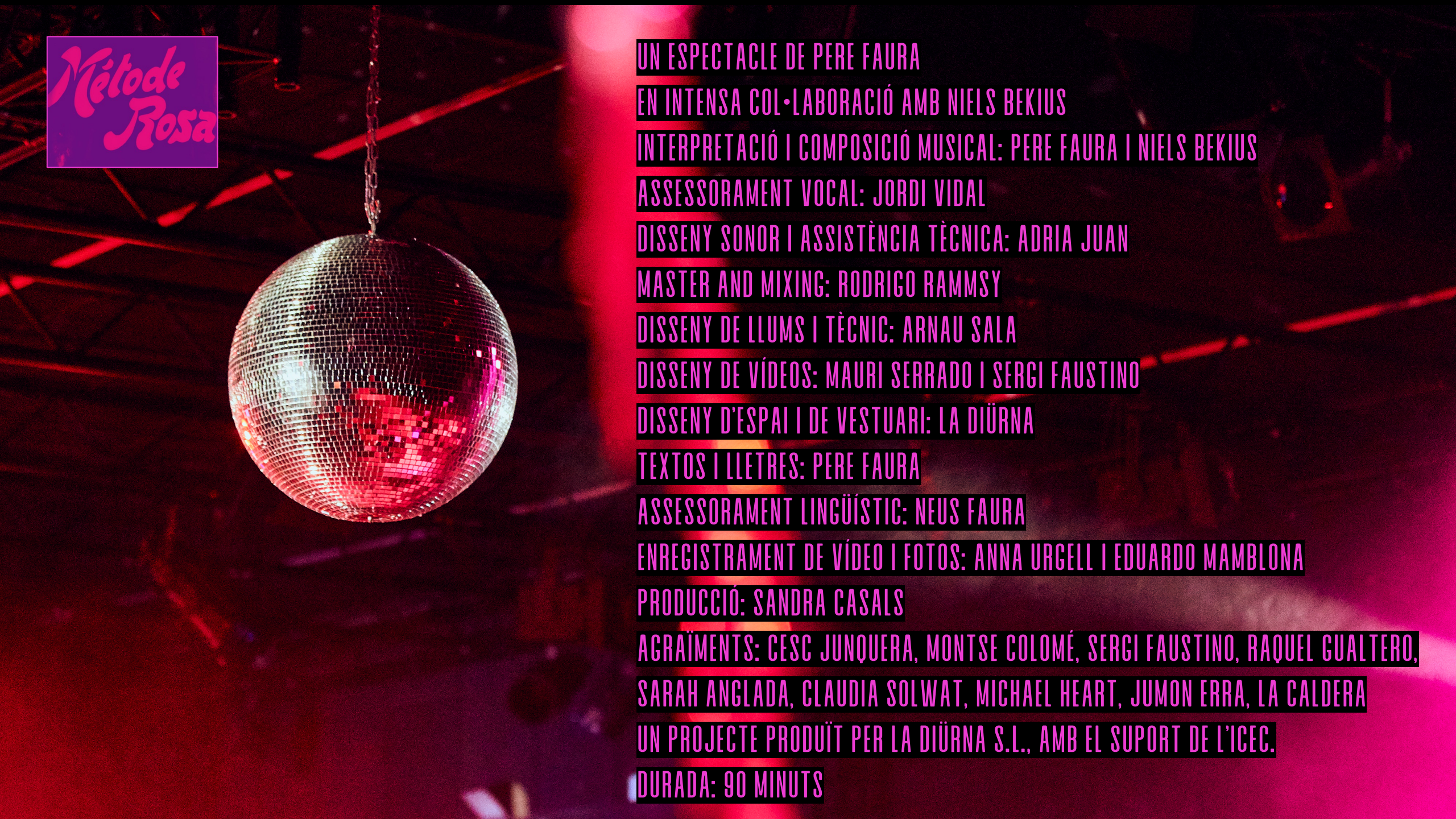
RECULL DE PREMSA: <https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/dansa/espectacle-invertit-sobre-invertits-412375>

Mètode rosa és un espectacle invertit sobre invertits. Això vol dir que tracta sobre el fet gai (a Catalunya se'n va dir “ser invertit” durant una pila d'anys) i que es representa a l'inrevés. És a dir, començant pel final i acabant pel començament. Com passa a la pel·lícula *Irreversible* (Gaspar Noé, 2002), però sense violacions allargassades ni tanta violència. Ans al contrari: aquí hi trobareu molta música, ploma i alegria. Com que ja sabem que en el món de la dansa les funcions solen ser escasses, a *Mètode rosa* cada nit és nit d'estrena. Per tant, es comença amb la festa final: discjòquei, música a tot volum i karaoke. El Pere ens ensenya i fa ballar una coreografia simple i, a continuació, alguns voluntaris canten/criden *hits* de **Camilo Sesto**, **Alaska** o **Raffaella Carrà** traduïts al català, mentre les lletres es projecten a la pantalla (disseny de vídeos de **Mauri Serrado**). Després, naturalment, ve el col·loqui postfunció. “Deixem que els artistes es canviïn i comencem la conversa”. Com que a mi em va tocar fer aquest paper, vaig portar el *kit* bàsic de tot bon moderador: llibreta, bolígraf i ampolla d'aigua. “Moltes gràcies per quedar-vos. Fa molta patxoca veure una platea tan plena per al col·loqui. De seguida comencem”.

No us penseu ara que us explicaré tot l'espectacle, fil per randa. Ja he sigut acusat massa vegades de fer espòilers i aixafar guitarres. El Pere, acompanyat en escena pel músic **Niels Bekius**, canta, balla i ens parla d'armaris, himnes i tradicions nostrades. Com fan a les banderoles publicitàries, només citaré un parell de comentaris de dues espectadores il·lustres: “Li haurien de donar el Premi Nacional!”. Això m'ho va dir l'**Àngels Margarit** en acabar l'espectacle, i ho deia per l'ús que fa en Faura de la llengua catalana: en un món, el de la dansa, on si apareix la llengua és molt improbable que sigui la nostra, en Pere ha utilitzat el català durant tota la seva trajectòria i de forma consistent. Aquí, de forma voluntària i deliciosa, tradueix himnes del *pop* espanyol al català: el “Bandido” de **Miguel Bosé** es converteix en “Bandarra”. M'uneixo a la petició de Margarit, i si no li volen donar el Premi Nacional que li donin el d'Òmnium, el de Plataforma per la llengua o, directament, la Creu de Sant Jordi. Fa temps que ho repeteixo: cada dia és més excepcional que els nostres creadors *modernus* facin servir el català als seus espectacles. Faura assegura que no ho fa com un acte polític, sinó per sentir més properes aquestes cançons, però cal recordar que tot allò personal és sempre polític. Punt i seguit.

Us regalo un altre comentari, aquest de la imprescindible (i incombustible) **Marta Oliveres**: “Això hauria de fer *bolos* a totes les festes majors de Catalunya!”. I és que *Mètode rosa*, com succeeix amb totes les peces de Pere Faura, és un espectacle popular. És a dir, per a tots els públics. En un món, el de la dansa (“uil”) contemporània (“ail”), farcit de propostes massa críptiques, difícils o autocomplaents, s'agraeix que existeixi un creador que entén la dansa com una expressió més de la nostra cultura. Sense elitisme, amb humor i tones d'ironia, Pere Faura ens mira directament als ulls i parla la nostra llengua (literal i figurada), per això aquest espectacle funciona igual entre la gent del sector com a La Caldera, però també ho pot fer a Tortosa o a Figueres davant d'un públic *real* i divers. Algun programador a la sala?

Per anar acabant i evitant en tot moment l'espòiler, només deixaré per escrit algunes imatges de l'espectacle que em van emocionar, fer riure o tocar especialment. Pere Faura ballant la cançó “Dibuix” de **Lluís Llach**, amb dues cintes de gimnàstica artística. “En Pere Gallerí” convertit en “El Pere ballarí”, cançó autobiogràfica acompanyada de percussió corporal. El dilema juvenil del creador amb els seus dos cognoms: el patern Gay i el matern Faura. El seu pare, autor d'una frase genial: “Jo l'utilitzaria de ganxo comercial”. I ja paro, que no us ho vull explicar tot. Esperem que aquest *Mètode rosa* creixi, es desenvolupi i tingui una vida llarga i saludable, més enllà d'aquests dos *bolos*, com dos bolets, a La Caldera. Perquè tots sabem que, malgrat que sovint tingui dubtes i ganes de tirar la tovallola, en Faura no pot parar de crear. I encara és molt aviat per afirmar “Adeu, danses de la nit. Adeu a ballar de dia”. Oi, Pere?

*Mètode
Rosa*

UN ESPECTACLE DE PERE FAURA

EN INTENSA COL·LABORACIÓ AMB NIELS BEKIUS

INTERPRETACIÓ I COMPOSICIÓ MUSICAL: PERE FAURA I NIELS BEKIUS

ASSESSORAMENT VOCAL: JORDI VIDAL

DISSENY SONOR I ASSISTÈNCIA TÈCNICA: ADRIA JUAN

MASTER AND MIXING: RODRIGO RAMMSY

DISSENY DE LLUMS I TÈCNIC: ARNAU SALA

DISSENY DE VÍDEOS: MAURI SERRADO I SERGI FAUSTINO

DISSENY D'ESPAI I DE VESTUARI: LA DIÛRNA

TEXTOS I LLETRES: PERE FAURA

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC: NEUS FAURA

ENREGISTRAMENT DE VÍDEO I FOTOS: ANNA URGELL I EDUARDO MAMBLONA

PRODUCCIÓ: SANDRA CASALS

AGRAÏMENTS: CESC JUNQUERA, MONTSE COLOMÉ, SERGI FAUSTINO, RAQUEL GUALTERO,

SARAH ANGLADA, CLAUDIA SOLWAT, MICHAEL HEART, JUMON ERRA, LA CALDERA

UN PROJECTE PRODÛIT PER LA DIÛRNA S.L., AMB EL SUPORT DE L'ICEC.

DURADA: 90 MINUTS